

Дифірама весні
Загул Дмитро Юрійович

*«Весно, ти мучиш мене...»
(І. Франко)*

Весно! Облудна оmano!
Твоє чародійне вино,
Заправлене соком дурману,
Ми щороку, щороку п'ємо.

Ти повинь свою розіллеш,
Розбуркаєш давнє,
Що впало на дно, —
Захлюпаєш хвилями
В наше вікно —
І ми захвилюємось теж.

Ти розцвітаєш, і ми цвітемо
Мохнатими сон-квітками.
Весно, злудна mano!
Що дієш ти з нами?

Твою цілющу, одвічну міць
Ми всисаємо в серце з повітрям
І пускаєм зітхання за вітром,
Повні глибоких твоїх таємниць.

Ось підлітки-дівчата
Дивляться в далеч,
У мрійний світ,
Де солодко вабить.
Як мушку мід,
Криниця втіх непочата.

Так, так, зітхання дівочі!
Знаю ваш сум. ваш сон...
Бо серце і в мене туркоче
З серцями вашими в тон.

Бо й мої замріяні очі
Поглядом ловлять день,
А душа заспівати хоче
Нових, невідомих пісень.

Од дотику сонця
Ми всі тремтимо

(Десь у серці
Одкрилися рани...)
Весно, облудна mano!
Що ж це ти робиш із нами?!

1926

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/dyfiramb_vesni